

- 1. **Miniature 1 (14:38)**
Performed by Scenatet
- 2. **Interlude (5:44)**
Performed by EKKI MINNNA and Marra Soggetti
- 3. **Miniature 3 (14:26)**
Performed by Athelas Sinfonietta Copenhagen

Mads Emil Dreyer (b. 1986)

Miniatures

	Miniature 1 (2021)	14:38
	performed by Scenatet	
1	I.	3:30
2	II.	3:08
3	III.	3:56
4	IV.	4:01
5	Interlude (2025)	5:44
	performed by EKKI MINNA and Marta Soggetti	
	Miniature 3 (2021)	14:26
	performed by Athelas Sinfonietta Copenhagen	
6	I.	4:30
7	II.	3:17
8	III.	6:37
	World premiere recordings	Total 34:46

Mads Emil Dreyer

Darkness visible: Mads Emil Dreyer's *Miniatures*

By Tim Rutherford-Johnson

Mads Emil Dreyer often works in series. He finds it helpful to consider any individual work as not necessarily conceptually complete, but as one chapter within a potentially ongoing story.

As a listener or viewer, one of the pleasures of artistic works that are made in this way is the game of identifying the points of connection and difference that make a series of works both coherent and divergent, and then inferring from connections and differences something of what the work means, what the artist values, and how they view the field of possibilities in which the series sits. Monet's more than thirty paintings of Rouen cathedral, to take a famous example: although the subject, viewpoint and scale remain constant, the different seasons, times of day and weather conditions lead us to believe that Monet's interest is not so much in medieval religious architecture, but in how changes in light can alter both the appearance and emotional effect of the things we see.

On a surface level, what connects the *Miniatures* on this recording is their use of glockenspiels paired with electronic keyboards as a kind of hybrid continuo instrument. In *Miniature 1* (2021), the template for the series of works that follows in its name, a quartet of musicians sits with a pair of these instruments each, which they play simultaneously. With their right hand, a toy glockenspiel; with their left, a keyboard. The keyboard sends out sine tones to a small speaker (known as a transducer) that is attached to

the body of the glockenspiel: when a note is played, the sine tone both sounds itself and sympathetically resonates the metal bars of the glockenspiel. Where *Miniature 1* is for just four such musicians, *Miniature 3* (2021) partners two glockenspiel/keyboard players with a chamber orchestra of thirteen musicians. And *Interlude* (2025) presents one in a trio with cello and accordion. Each one a setting of the same object at a different time of day or in a different type of weather.

But why 'miniatures'? Presumably, the series' title points towards something that ties its pieces together. A collection of short movements for a quartet of toy glockenspiels might be described as 'miniature' in many ways: by the 'smallness' of its soundworld or the compactness of its instruments, say. And certainly by its evocation of a childhood memory of a tiny ballerina inside a wind-up music box. That accounts for *Miniature 1*, at least. But with *Miniature 3*, and the addition of a chamber orchestra, do those associations still hold up? Probably not. And in any case, although none of these three pieces is exactly symphonic, neither do they unfold with the single, swift gesture of a bagatelle or epigram. They take their time, relishing every slight change in harmonic or rhythmic pattern. If these are miniatures in that sense, they are lugubrious ones, at best.

A little further down the series, in *Miniature 6* (2023) – not recorded here – we get further clues as to the meaning of that title. (It is a feature of series that as they go on, they both widen their range of expression and clarify their central core.) For one thing, *Miniature 6* is the first piece in the series not to feature glockenspiel at all – so the connection runs deeper than the music box-y sound it suggests. Instead, transducers are attached to the bodies of an

accordion and a cello, and play sine tones that the players activate with foot pedals. And in the front of this score, Dreyer explains (for the first time), 'This piece is number six in my *Miniatures* series, wherein I'm aiming at hiding, or even eliminating, the gap between acoustic and electronic sound sources'.

'Miniature', then points to the musical relationship between notes played on acoustic instruments and those by their electronic shadow. Although each musician plays their acoustic and electronic instruments simultaneously (in the case of *Miniature 1*, this means playing the glockenspiel and keyboard together), they are not quite in unison. The sine tones are tuned a fraction off – less than a tenth of a semitone – from the glockenspiels. This tiny gap between the notes played on the acoustic instrument and its electronic shadow is thus our 'miniature': a liminal space, a sliver of distance between 'real' and 'synthetic'.

On *Miniature 1*, the tuning difference is barely enough to make out, except for the faint shimmering or buzzing quality it adds to the glockenspiel chimes as the two out-of-phase wave patterns interact. It adds a specific colour to the sound, gives the music a slightly fuzzy, unreal quality. But on *Interlude* and *Miniature 3*, it offers a passageway to wider compositional exploration. It is as if, having found within an otherwise perfect diamond a tiny flaw that scatters the light in unusual ways, Dreyer has magnified that flaw until the scattered rays become more significant than the gemstone itself.

On *Interlude*, those rays are the accordion and cello, which play long tones (coloured by a transducer/foot pedal set-up like that employed in *Miniature 6*) that give body to the

faint buzzing echoes of the glockenspiel, extending them, thickening them and bringing them forth as musical material in their own right. On *Miniature 3*, not only do a greater number of instruments contribute to a greater 'fleshing out' of the rays, but their diversity and distribution across the stereo field of the recording acts like a prism, splitting the light into many different colours. Or, to put it another way, the music effects a kind of 'dissection' of itself, even as it is coming together.

Glinting diamonds or dissected bodies: there is always a mix of light and dark in Dreyer's music. In his *Forsvindere* series, the music's fairy tale-like quality (this time provided by chiming celesta and vibraphone) is undercut by an uncanny electronic backdrop of live loops and samples that, again, is designed to sit just beyond the reach of the live instruments. It is a flickering presence visible just on the edge of sight. In the *Miniatures* series, however, that uncanny presence is made almost entirely congruent with ourselves: the electronics perform just the subtlest, most disconcerting slip of time. It is as if our own universe has been overlaid by another, ever so slightly out of synch, so that we are haunted by a trailing version of ourselves just a beat or two behind; a presence we can neither touch nor control. Dreyer's *Miniatures* may begin in childlike innocence, but as any child knows: beware of shadows.

© Tim Rutherford-Johnson, 2026

Tim Rutherford-Johnson is a writer with a focus on new music. He is the author of the widely praised Music after the Fall (University of California Press) and The Music of Liza Lim (Wildbird), and has co-authored Twentieth-Century Music in the West (Cambridge University Press).

From left: Lorenzo Colombo, Matias Seibæk, Fei Nie,
Mads Emil Dreyer and Marta Soggetti

With roots in score music and a deep connection to the performing arts, **Scenatet** operates within an interdisciplinary field where staging and reality intersect. Established in 2008, the ensemble is recognised as one of Europe's most innovative and sound-driven collectives. Under the artistic direction of founder Anna Berit Asp Christensen, Scenatet strives to disrupt habits and traditions, creating immersive experiences that confront and engage audiences in novel ways. Their approach is genre-breaking, characterised by a dramaturgical mindset that prioritises the explorative creative process.

The ensemble's portfolio includes original productions and site-specific commissions, placing a strong emphasis on symbiosis and cross-field collaboration. This dedication has culminated in extensive partnerships with distinctive composers and choreographers worldwide. Among their three Dacapo Records releases is the critically acclaimed 2016 release of Niels Rønsholdt's surreal song cycle *Me Quitte*, which the Danish newspaper *Information* praised: 'Me Quitte contains a rare beauty (...) It pierces our conception, and it leaves us both cleansed and perplexed.'

Comprising accordionist Jónas Ásgeir Ásgeirsson and cellist Andrew Power, **EKKI MINNA** is a duo dedicated to performance, curation, and collaboration. Through a multifaceted, interdisciplinary approach, the duo explores genre-fluid avenues of expression. Described as 'self-consciously quirky' and capable of 'melting us all into another plane', they expand the traditional accordion and cello formation into something deeply introspective. Their methodology embraces a hands-on co-creation process with composers, often employing a raw experimentalism free from boundaries. By combining media such as video, dance, and light-

ing design, **EKKI MINNA** curates overarching audio-visual experiences.

Notable collaborations include the installation *A()part & B(e)part* with Áslaug Magnúsdóttir and productions with K!ART. They have premiered commissions by Jeppe Just Christensen and Mads Emil Dreyer and appeared at the Dark Music Days festival in Iceland. Recently, the duo released the digital-only album *Reaction* (2024) on Dacapo Records, featuring Haukur Tómasson's work and showcasing the deep dialogue and textural richness of his composition.

A powerhouse of contemporary music, **Athelas Sinfonietta Copenhagen** stands as one of Denmark's leading ensembles. Since its founding in 1990, the group has championed new music across concerts, opera productions, and festivals, premiering over 700 works – many commissioned specifically for the ensemble. Their history includes collaborations with international luminaries such as Steve Reich, Per Nørgård, Heiner Goebbels, Arvo Pärt, and Barbara Hannigan. Driven by a passion for global artistic dialogue, Athelas has recently performed in England, Monaco, the United States, and France.

Their extensive discography on Dacapo Records features a wide array of composers, from Pelle Gudmundsen-Holmgreen to Rune Glerup. Their recent release, *Please accept a Sunrise* (2025), is a highly praised album of Erik Højsgaard's works, lauded for its dreamlike quality and the evocative musical transformation of literary and visual art.

Mørket, synligt: Mads Emil Dreyers *Miniatures*

Af Tim Rutherford-Johnson

Mads Emil Dreyer arbejder ofte i serier. Han finder det nyttigt at betragte et enkelt værk, ikke nødvendigvis som konceptuelt afsluttet, men snarere som et kapitel i en potentielt fortløbende fortælling.

For lytteren eller beskueren er en af glæderne ved kunstneriske værker, der bliver til på denne måde, legen med at identificere de fællesnævner og forskelle, der gør en værkserie både sammenhængende og indbyrdes afvigende – for derefter ud fra disse forbindelser og forskelle at udlede noget om værkets betydning, hvad kunstneren værdsætter, og hvordan de betragter det mulighedsfelt, serien befinder sig i. Tag Monets mere end tredive malerier af katedralen i Rouen som et berømt eksempel: Selvom motivet, synsvinklen og skalaen forbliver konstant, får de skiftende årstider, tidspunkter på dagen og vejrforhold os til at tro, at Monets interesse ikke så meget gælder middelalderlig religiøs arkitektur, som hvordan forandringer i lyset kan ændre både fremtoningen og den følelsesmæssige effekt af de ting, vi ser.

På et overfladisk plan er det, der forbinder *Miniatures* på denne indspilning, brugen af klokkespil parret med elektroniske keyboards som en slags hybrid-continuo. I *Miniature 1* (2021), der fungerer som skabelon for den efterfølgende serie, sidder en kvartet af musikere med et sæt af disse instrumenter hver, som de spiller på samtidigt. Med højre hånd et legetøjsklokkespil; med venstre et keyboard. Keyboardet sender sinustoner ud til en lille højttaler (en såkaldt

transducer), der er fastgjort til klokkespillets krop: Når en tone anslås, lyder sinustonen både i sig selv, samtidig med at den skaber sympatetisk resonans i klokkespillets metalstave. Hvor *Miniature 1* kun er for fire sådanne musikere, parrer *Miniature 3* (2021) to klokkespil/keyboard-spillere med et kammerorkester på 13 musikere. Og *Interlude* (2025) præsenterer en enkelt i en trio med cello og akkordeon. Hver især en iscenesættelse af det samme objekt på et nyt tidspunkt af dagen eller i en anden slags vej.

Men hvorfor 'miniaturer'? Antageligt peger seriens titel på noget, der binder stykkerne sammen. En samling af korte satser for en kvartet af legetøjsklokkespil kunne beskrives som 'miniature' på mange måder: på grund af 'lidenheden' i dens klangverden eller instrumenternes kompakthed, for eksempel. Og bestemt også i kraft af dens fremkaldelse af et barndomsminde om en lille ballerina inde i en mekanisk spilledåse. Det forklarer i hvert fald *Miniature 1*. Men holder disse associationer stadig stik i *Miniature 3* med tilføjelsen af et kammerorkester? Sandsynligvis ikke. Og under alle omstændigheder: Selvom ingen af disse tre stykker er decideret symfoniske, udfolder de sig heller ikke med den enkle, raske gestus, man finder i en bagatel eller et epigram. De tager sig tid og dvæler ved hver eneste lille ændring i de harmoniske eller rytmiske mønstre. Hvis dette er miniaturer i den forstand, er de i bedste fald tungsindige af slagsen.

Lidt længere nede i rækken, i *Miniature 6* (2023) – som ikke er med på denne udgivelse – får vi yderligere ledetråde til titlens betydning. (Det er et kendetegn ved serier, at som de skrider frem, både udvider de deres udtryk og præciserer deres kerne). For det første er *Miniature 6* det første stykke i serien, der slet ikke indeholder klokkespil – så forbindelsen stikker dybere end den spilledåse-lyd, det antyder. I stedet

er transducere fastgjort til kroppen af et akkordeon og en cello, hvor de afspiller sinustoner, som musikerne aktiverer med pedaler. Og forrest i partituret forklarer Dreyer (for første gang): "Dette stykke er nummer seks i min *Miniatures*-serie, hvor jeg sigter mod at skjule, eller endda eliminere, kløften mellem akustiske og elektroniske lydkilder".

'Miniature' peger altså på det musikalske forhold mellem toner spillet på akustiske instrumenter og dem fra deres elektroniske skygge. Selvom hver musiker spiller på deres akustiske og elektroniske instrumenter samtidigt (i tilfældet med *Miniature 1* betyder det at spille på klokkespil og keyboard samtidig), er de ikke helt i unison. Sinustonerne er stemt en brøkdelt ved siden af – mindre end en tiendedel af en halvtone – i forhold til klokkespillene. Dette mikroskopiske mellemrum mellem tonerne på det akustiske instrument og dets elektroniske skygge er således vores 'miniature': et grænseområde, en flig af afstand mellem 'ægte' og 'syntetisk'.

I *Miniature 1* er forskellen i stemningen knap nok til at skelne, bortset fra den svage flimrende eller summende kvalitet, den tilføjer klokkespillets klang, når de to faseforskudte bølgemønstre interagerer. Det tilføjer en specifik farve til lyden og giver musikken en let sløret, uvirkelig kvalitet. Men i *Interlude* og *Miniature 3* åbner det en passage til en bredere kompositorisk udforskning. Det er, som om Dreyer i en ellers perfekt diamant har fundet en lille fejl, der spreder lyset på usædvanlige måder, og har forstørret denne fejl, indtil de spredte stråler bliver mere betydningsfulde end ædelstenen selv.

I *Interlude* udgøres disse stråler af akkordeon og cello, der spiller lange toner (farvet af et transducer/pedal-setup ligesom i *Miniature 6*), som giver krop til de svage, summende

ekkoer fra klokkespillet – forlænger dem, fortykker dem og bringer dem frem som musikalsk materiale i deres egen ret. I *Miniature 3* bidrager et større antal instrumenter ikke blot til en større 'kropsliggørelse' af strålerne; deres forskelligartethed og fordeling over optagelsens stereobillede fungerer som et prisme, der splitter lyset op i mange forskellige farver. Eller for at sige det på en anden måde: Musikken foretager en slags 'dissekering' af sig selv, idet den samles.

Glimtende diamanter eller dissekerede kroppe: Der er altid en blanding af lys og mørke i Dreyers musik. I hans *Forsvindere*-serie bliver musikkens eventyrlige kvalitet (her leveret af kimende celeste og vibrafon) undergravet af et foruroligende elektronisk bagtæppe af live-loops og samples, der igen er designet til at ligge lige uden for de levende instrumenters rækkevidde. Det er en flimrende tilstedeværelse, der kun lige kan anes i udkanten af synsfeltet. I *Miniature*-serien er denne foruroligende tilstedeværelse imidlertid gjort næsten helt sammenfaldende med os selv: Elektronikken udfører blot den mest subtile, mest desorienterende tidsforskydning. Det er, som om vores eget univers er blevet overlejet af et andet, der er en anelse ude af synk, så vi hjemsøges af en efterslæbende version af os selv, blot et slag eller to bagud; en tilstedeværelse, vi hverken kan røre eller kontrollere. Dreyers *Miniatures* begynder måske i barnlig uskyld, men som ethvert barn ved: Man skal tage sig i agt for skyggerne.

© Tim Rutherford-Johnson. 2026

Tim Rutherford-Johnson er forfatter med speciale i ny musik. Han har skrevet den anerkendte Music after the Fall (University of California Press) og The Music of Liza Lim (Wildbird). Han er desuden medforfatter til Twentieth-Century Music in the West (Cambridge University Press).

Med rødder i partiturmusikken og en stærk tilknytning til scenekunsten opererer **Scenatet** i et tværfagligt felt, hvor iscenesættelse og virkelighed smelter sammen. Ensemblet blev etableret i 2008 og er anerkendt som et af Europas mest innovative og lyddrevne ensembler. I spidsen for det tværkunstneriske kollektiv står grundlægger Anna Berit Asp Christensen, der med Scenatet stræber efter at bryde vaner og traditioner gennem oplevelser, der inddrager publikum på nye måder. Med en genrebrydende tilgang og et dramaturgisk mindset er fokus altid på den undersøgende skabelsesproces.

Scenatets virke omfatter både egenproduktioner og bestillingsværker, hvor symbiose og samarbejde på tværs af fagområder vægtes højt. Dette engagement har skabt en stærk international profil med samarbejder, der tæller markante komponister, instruktører og koreografer fra ind- og udland. Blandt deres i alt tre udgivelser på Dacapo Records er Niels Rønsholdts anmelderroste, surrealistiske sangcyklus *Me Quitte* fra 2016, som Information roste: "*Me Quitte* rummer en sjælden skønhed (...) Den gennembryder vores forestilling, og den efterlader os både rensede og forvirrede."

EKKI MINNA, der består af akkordeonist Jónas Ásgeir Ásgeirsson og cellist Andrew Power, optræder, kuraterer og samarbejder. Gennem en mangestrengt og tværfaglig tilgang udforsker duoen genreflydende udtryksformer. De er blevet beskrevet som "bevidst finurlige" og i stand til at "smelte os sammen på et højere plan", og de udvider bevidst den traditionelle besætning af akkordeon og cello til noget dybt introspektivt. Deres metode bygger på en "hands-on" medskabelse sammen med komponisterne, ofte præget af en rå eksperimenteren fri for grænser. Ved at inddrage medier som video, dans og lysdesign skaber EKKI MINNA altomfattende audiovisuelle oplevelser.

Duoens samarbejder tæller blandt andet installationen *A() part & B(e)part* med Áslaug Magnúsdóttir samt produktioner med K!ART. De har uropført værker af Jeppe Just Christensen og Mads Emil Dreyer og optrådt på festivalen Dark Music Days i Island. I 2024 udgav EKKI MINNA det digitale album *Reaction* på Dacapo Records, der indeholder Haukur Tómassons værk af samme navn, som i duoens fortolkning åbenbarer sine tætte dialoger og rige, teksturelle landskaber.

Athelas Sinfonietta Copenhagen regnes blandt de førende danske ensembler inden for ny kompositionsmusik. Ensemblet optræder til koncerter, ved operaforestillinger, på festivaler og internationale turnéer. Siden grundlæggelsen i 1990 har Athelas Sinfonietta opført omkring 700 værker, en stor del deraf som uropførelser, og har samarbejdet med fremtrædende solister, dirigenter og komponister, blandt andre Steve Reich, Per Nørgård, Heiner Goebbels, Poul Ruders, Arvo Pärt, David Lang, Christian Lindberg, Britta Byström, Thomas Adès, Barbara Hannigan, Paul Hillier, George Benjamin, Philippe Leroux og Pierre-André Valade. Athelas Sinfonietta lægger vægt på internationalt samarbejde og har i de senere år optrådt i England, Monaco, USA og Frankrig.

Ensemblets omfattende diskografi på Dacapo Records rummer en bred vifte af komponister fra Pelle Gudmundsen-Holmgreen til Rune Glerup. Senest udgav de i maj 2025 albummet *Please accept a Sunrise* med værker af Erik Højsgaard, der er blevet rost for sin drømmeagtige klang og evne til at omdanne kunst og litteratur til musikalske refleksioner.

Recorded at Koncertkirken, Copenhagen, on 20 October 2025, and at Konservatoriets Koncertsal, Copenhagen, on 27 May 2021 (*Miniature 3*)

Recording producer: Peter Barnow

Engineering: Peter Barnow and DR (*Miniature 3*)

Editing, mixing and mastering: Peter Barnow

© & © 2026 Dacapo Records, Copenhagen. All rights reserved.

Photo p. 3 © David Stjernholm; p. 6, 8 © Asta Cornelius
Cover design: Sine Jensen

Publisher: Edition·S, www.edition-s.dk

With support from Dansk Artist Forbund, Dansk Solistforbund, and Koda Kultur

DAC-DA2070 www.dacapo-records.dk

DANMARKS NATIONALE
MUSIKANTOLOGI

Dacapo Records, Denmark's national record label, was founded in 1989 with the purpose of releasing the best of Danish music past and present. The majority of our recordings are world premieres, and we are dedicated to producing music of the highest international standards.

Performers

Miniature 1

Scenatet

Matias Seibæk, *glockenspiel/keyboard 1*

Lorenzo Colombo, *glockenspiel/keyboard 2*

Marta Soggetti, *glockenspiel/keyboard 3*

Fei Nie, *glockenspiel/keyboard 4*

Interlude

EKKI MINNA

Jónas Ásgeir Ásgeirsson, *accordion*

Andrew Power, *viola*

Marta Soggetti, *glockenspiel/keyboard*

Miniature 3

Athelas Sinfonietta Copenhagen

Hélène Navasse, *flute*

Elizabeth Gibbs, *oboe*

Anna Klett, *clarinet*

Sabine Weinschenk, *bassoon*

Thorbjørn Gram, *french horn*

László Molnár, *trumpet*

Manuel Esperilla, *keyboard*

Mathias Reumert, *glockenspiel/keyboard 1*

David Hildebrandt, *glockenspiel/keyboard 2*

Idinna Alsbirk Lützhøft, *violin 1*

Cæcilie Balling, *violin 2*

Mina Fred, *viola*

Adam Stadnicki, *cello*

Einars Everss, *double bass*